

студенъ; навъка ведегласно за помощъ, но само отъизъгъти се отъизъгъти на выковетъ ѱ. Напраздно хвърля въ изоретъ си тукъ-тамъ. Никакво човѣчесто живище не ѱ се представлѣваше. Хвърлиси посѣпно надъ могилата за да виде на далечъ но треперущитъ ѱ колѣны не можахъ да сясправятъ. Случайно забѣжеи сельскъ една хижъ въ политъ на еднамогила срещу мѣстото на което ся въскъчили ся затече въ неѱ като пѣхтѣше. Съ слъзы на очитъ и съ гласъ приѣкнать искаше помощъ. Тамо живѣше единъ сѣмачъ съ съпругата си, които бѣхъ човѣцы милосърдны и пълны съ добродѣтель. Съжалихъся като глѣдахъ неспокойствието което се изображаваше на лицето на бѣдната млада. Съзъитъ, отчаяніето и подвигътъ ѱ възбудиха милосърдіето имъ. Сельчанката каза на съпругътъ си: «има единъ конъ за малкитъ кола, да отыдемъ да потрѣсимъ болныйтъ старецъ.» Селачанинътъ побърза да го въпрегне, а жена му донесе една постелькъ, кружкъ пълнъ съ водъ и една чашъ съ оцетъ. Когато Маріа се науче че големый пѣтъ бѣше непреходимъ, побърза да направи единъ кръгъ отъ четвъртъ-часа повече и като грабна водъ-тъ и оцетътъ напредноваше съ бръзы крачки за да отыде при отецътъ си.

Бѣше дошълъ вече у себя си и сидѣше на коренътъ на единъ чамъ. Почувствува голѣмъ радость като видѣ дѣщеріѱ си, краткото отсъствие на която го възмѣти. Положиха го въ колѣтъ и го авѣдохъ въ селачинѣтъ си (ἀγροικία). Селачътъ